

Hisszük-e ezt?

T: János 11,1-7.11b-15.17-27.

Bevezetés

Azt hiszem mindannyiunkat ért már kisebb nagyobb csalódás az életben. Mindannyian vesztettünk el már valami fontosat, vagy valakit, aki igazán közel állt a szívünkhöz. A felolvasott történet is veszteséggel és csalódással kezdődik, majd furcsa csavarokon át jut el egy felfoghatatlan befejezésig. De nézzük, hogyan is kezdődik!

1. Eljut-e az imádságunk Istenhez?

Egy Lázár nevű ember megbetegedett. Nővérei, Márta és Mária, megüzenték Jézusnak, akit nagyon jól ismertek, hogy: „*Uram, íme, akit szeretsz, beteg.*” – „megüzenték Jézusnak” – Amit tesznek, pont olyan, mint amikor mi Jézushoz fordulunk imádságban? Ahogyan Márta és Mária a bajban, mi is szólunk Jézusnak és a segítségét kérjük. **És a bajban mi is ugyanazt várjuk, mint Márta és Mária!** Meghallgatást, segítséget, csodát. Mert hisszük, hogy Jézusnak semmi sem lehetetlen. Mi is, akár Márta és Mária, azt várjuk, hogy Jézus azonnal jöjjön és cselekedjen. Azonnal mutassa meg hatalmát, azonnal mentsen ki bennünket a mélységből, gyógyítson, fordítsa meg a reménytelent.

Aztán itt van ez az imádság is: „*Uram, íme, akit szeretsz, beteg.*” Nincs ebben a mondatban valami ellentmondás? „... *akit szeretsz, beteg.*” János meg is erősíti a két nővér szavait, amikor ezt írja: „*Jézus szerette Mártát, ennek nővérét és Lázárt.*” Akkor hogyan lehet beteg az, akit Jézus szeret? Lehet beteg? Kerülhet bajba? Érheti bármi rossz? Mert ha szeretsz valakit, akkor nem akarod őt mindentől megvédeni?

Eljut Jézushoz Márta és Mária üzenete? Meddig érnek az imádságaink? A plafonig? És a történet megerősít bennünket, minden imádság eljut Jézushoz: „*Amikor ... ezt meghallotta...*” – olvassuk. Mert ő nem elérhetetlen, ő közel van, meghallgat, mert nagyon is érdekli az, hogy hogyan érezzük magunkat. Mielőtt nyelvünkön lenne a szó, már tudja, de tőlünk akarja hallani. Mert arra vár, hogy mi kimondjuk, hogy mi beismerjük, hogy szükségünk van a segítségére, ahogyan Márta és Mária is tette.

2. Miért nem történik valami?

Márta és Mária üzen. Mi segítségül hívjuk Jézust. Jézus meg nem jön, nem tesz semmit. Érthetetlen, amit olvasunk: „*Amikor tehát meghallotta, hogy beteg, két napig azon a helyen maradt, ahol volt...*” Miért nem tett semmit Jézus? Miért várt két napig, és miért nem indul azonnal? És ez a kérdés még fájóbb, ha gyötrelmes, átvirrasztott, átsírt éjszakák után teszi fel az ember! **Márta és Mária is csak vár.** S közben Lázár állapota egyre csak romlik.

Jézus meg nem érkezik. Ha itt lenne, ha segítene, ha megoldást adna. De Jézus nincsen itt, amikor a legnagyobb szükségünk lenne rá. Vannak élethelyzetek, amikor ezt éli meg az ember: hiába kiáltok hozzá, a válasz csak a süket csönd. Melyikünk ne lett volna ilyen helyzetben, amikor azonnal kellett volna egy szó, egy rezdülés, ami reményt ad, ami utat mutat. Mert a tragédia nem vár, bekövetkezik. Lázár meghal, és ha itt lett volna Jézus ez nem történt volna meg. Ha itt lett volna... Ennyit ért az üzenet? Ennyit ér az imádság? A meghallgatott szó nem azt jelenti, hogy tesz is valamit Jézus? „*Jézus szerette Mártát, ennek nővérét*

és Lázárt.” – olvastuk. Ez a szeretet? Érthetetlen. Ha szeret az Isten, akkor miért nem történik valami?

A történetek fényében pedig olyan cinikusan, ridegen, szeretetlenül és közömbösen csengenek Jézus szavai: „*Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia.*” – Köszönjük Jézus! Nem ezért fordultunk hozzád! Nekünk egy apró csoda kellett volna! Egy szó, amely egyszerre mindent megváltoztat.

3. Lehet így hinni?

S itt érünk ahhoz a ponthoz, ahol sok ember hite zátonyra fut. A ponthoz, ahol nincsenek sablonos, egyszerű válaszok. Ahol csak kérdéseink vannak. Ahol az emberi okoskodás ösztetörök abban a mérhetetlen csalódásban: hát az Isten is elhagyott engem? Amikor a jöbi csöndbe zuhan az ember, amikor sorban jönnek a csapások, egyik a másik után. Amikor ott zúg az egyértelműnek tűnő: „*Még most is ragaszkodsz ...? Átkozd meg Istent, és halj meg!*” – **Lehet tovább hinni, ha hallgat az Isten?** Amikor látszólag nem válaszol az imáinkra? Amikor nem segít akkor, amikor kellene? Lehet a csalódás ellenére hinni? Vihet tovább a láb, amikor az ész és a szív már feladja?

4. Érhetjük-e igazán Istent?

De mit jelent csalódnia? Nem azt, hogy él bennem valakiről egy kép, és egyszer csak kiderül, hogy ő nem egyezik azzal a képpel, aki bennem élt róla? Kiben csalódnunk ilyenkor? Benne? Nem inkább a képben, amit dédelgettünk róla? És mindig pontosan tudjuk és értjük egymás reakcióit? S ha egymást sem értjük igazán, akkor hogyan érthetnénk azt az Istent, aki befogadhatatlanul hatalmasabb nálunk?

Mi azt kérdezzük a mélységeinkben: szeret-e bennünket az Isten? Ha szeret, akkor miért nem jön, és miért nem tesz csodát? Mi azt érezzük néha, hogy Isten hallgat és nem cselekszik? **De Lázár története sem úgy ért véget, hogy Jézus egyáltalán nem érkezik meg.** Csak akkor érkezett meg, amikor valóban meg kellett érkeznie. Nem úgy ér véget, hogy Jézus nem adott választ az imádságra. Csak olyan választ adott és úgy, ahogyan arra senki sem számított. Mászt vártak volna, ahogyan sokszor így vagyunk ezzel mi is.

Amikor hallgat és nem történik semmi, akkor sem tétlen az Isten. A kulisszák mögött készül valami. **És mit lát az ember?** Azt, amit Márta és Mária látott: „*Meghalt Lázár*”. **És mi történik a színfalak mögött?** „*Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felébresszem.*” **És még valami:** „*Örülök, hogy nem voltam ott: tiértetek, hogy higgyetek.*”

Befejezés

Jézus számára a mi megoldhatatlan problémáink ujjgyakorlatok. Ahogyan ebben a történetben a halál szendergéssé szelídül. S kiderül, hogy Isten csöndjei értünk vannak: „*hogy higgyetek*”! Azért, hogy felragyogjon előttünk Isten totális hatalma minden felett, ami csak létezik, ami csak történik.

Református őseink még tudták ezt. Ez adott nekik tartást, erőt, vigaszt és bátorítást minden körülmények között. Ez vitte tovább őket, amikor az ész és a szív feladta volna. Ízlelgessük a szavakat: „... *testestől-lelkestől – akár élek, akár halok – nem az önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok. Aki úgy megőriz, hogy mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál se hullhat le fejemről, sőt mindennek üdvösségemre kell szolgálnia.*” Hisszük-e ezt?